

slaget for at være aldeles overflødig, men dersom det skulde kunne hjælpe Lovforslaget til at gaa lettere igjennem, er det en Selysølge, at jeg vil stemme for det. — Den ærede Ordfører gjorde gjældende imod mit Hovedforslag, at man maatte huffe, at det, hvorpaa det kom an paa ved en Afstraffet med Hensyn til Ceresopreisning, ikke var, at han i en kort Tid havde ført en exemplarist Vandel, men at han i længere Tid var vedbleven at gjøre det. Heri har han ganske Ret, thi Banens Magt giver ogsaa i Almindelighed i denne Henseende Garanti for Fremtiden, men man seer dog ogsaa Tilbagefald, som ere indtrufne efter en meget lang Arrække, saaledes at der ikke kan bygges noget Afgjørende paa den Betragtning, den ærede Ordfører her gjorde gjældende. Naar Samsundet vil vise Naade, vil hjælpe til at vinde en Mand for det, som har forbrudt sig imod det, er det efter min Mening det Rigtigste, at det ikke lader den Straffede leve for lang Tid forinden, saaledes at hans Tilstand næsten bliver haabløs; thi det er Haabet, man skal oplive hos ham, og naar man har gjort det, er der sikkert gjort Alt, hvad der fra Samsundets Side kan gøres. Det er dertil, mit Forslag figter, idet man derved gjør Fristen noget kortere, end den er fastsat i Loven. Hvis man lader de 5 Mar blive staaende, kan det muligt hændes, at dette Tidsrum kan være en saa stor Deel af et Menneskes rimelige tilbagestaaende Livstid, at det for ham omtrent vil være det Samme, som om han slet ikke havde nogen Udsigt til igjen at komme paa en anden Jod i Samsundet. Naar man huffer den Mængde, jeg kan sige frænkende Bestemmelser, som i det borgerlige Liv gjælder om dem, der have været straffede, forekommer det mig, at det kun er at vise halv Naade, naar man bliver staaende ved en saa lang Tidsfrist som den, Lovforslaget har fastsat. Jeg skal derfor paa det Bedste anbefale, at man gaaer dette Skridt videre i sine humane Bestræbelser overfor dem, som Samsundet paa en Naade har stødt fra sig, men som ønske at vende tilbage til det, og som ønske at forlige sig med det, og som Samsundet ogsaa ønsker at optage igjen med fuld Ligeberettigelse med andre Borgere. Til dette Par Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Justitsministeren: Af de Endringsforslag, Udvalget har stillet, er det ene, nemlig det under Nr. 2, som den ærede Ordfører meget rigtigt bemærkede, kun en Redaktionsændring, ved hvilken jeg selvfølgelig ikke har Noget at bemærke. — Med Hensyn til det andet Endringsforslag erkjender jeg, at det for mig syldesigjør, hvad jeg ønsker at bevare i Loven, nemlig en udtryffelig Tilkjendegivelse om, at et af de Momenter, der skulle tages i Betragtning, er, hvorvidt den, om hvis Ceresopreisning der er Tale, har gjort Sit til ligeoverfor den Private at udslette Følgerne af den Forbrydelse, han har begaaet. Dette Endringsforslag tilfredsstiller mig altsaa, og efter de Udtalelser, vi have hørt saavel af den ærede Ordfører som af den ærede sidste Taler, nærer jeg ingen Tvivl om, at det høie Thing ogsaa vil vedtage det. Yvrigt gjorde den ærede Ordfører saavel som den sidste Taler den Bemærkning om dette Endringsforslag, at det egentlig ikke betød Meget, og den ærede sidste Taler tilspøiede endvidere, at det heller ikke betød Meget, om det Ord: „*noie*“, som han ønskede udslettet i § 3, stod der eller ikke. Dertil maa jeg dog tillade mig at gjøre den Bemærkning, at det selvfølgelig fortjener Anerkjendelse fra Administrationens Side, at de ærede Medlemmer herolige sig ved, at Regjeringen altid vil indhente disse Oplysninger og selv være opmærksom paa disse Punkter; men paa den anden Side maa det ogsaa erkendes, at det kan være Regjeringen til Støtte, naar der i selve Loven indeholdes en Anthynding af, om ikke en ligefrem Bestemmelse om, hvilke Forbringinger der bør stilles med Hensyn til de Oplysninger, der skulle tilveiebringes, inden der bliver Tale om Ceresopreisning. Den Betydning have i alle Tilfælde de to Ting, om Endringsforslaget under Nr. 3 af Udvalget bliver vedtaget og Endringsforslaget under Nr. 2 af de ærede Medlemmer bliver forkastet, at der i selve Loven er gjort opmærksom paa, i det ene Tilfælde, at man maa lægge Vægt paa, om den, der har forbrudt sig, har, saavidt det stod til ham, ligeoverfor den Private villet udslette Følgerne af sin Forbrydelse, og i det andet Tilfælde, at de paalidelige Mænd, der blive opfordrede til at give Erklæring i saadanne